

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ถ้าบาปบุญไม่มีโลกไม่ควรจะมีความทุกข์เหลืออยู่

พูดถึงน้ำก็ทำให้เราระลึกถึงไปจำพรรษาที่จันทน์ ที่สถานีทดลองทางแยกลงไปไพร้ว ตอนเช้าเวลาออกบิณฑบาต ฝนตกใหญ่เลยเที่ยว เราไปกับพระองค์หนึ่ง ตอนนั้นกำลังวังชาไม่ต้องพูดแหละ ไปไหนไปได้ถึงไหนถึงกัน ดีไม่ดีพระผู้เราไม่ได้ความรวดเร็ว บิณฑบาตวันนั้นฝนกระหน่ำใหญ่เลยเที่ยว บิณฑบาตทางแถวคลอง พวกป่าทุเรียนอะไรเต็มหมด ไม้ซุงเขาพาดจากฝั่งโน้นใส่ฝั่งนี้ ธรรมดาที่เดินผ่านไปธรรมดา ๆ แต่วันนั้นฝนตกมันไม่ธรรมดาซิ มันลื่น พอบิณฑบาตมาถึงที่นั้นก็เดินผ่าน ฝนกำลังกระหน่ำเต็มที่ อาหารก็เต็มบาตร แล้วก็กั้นร่มมา พอมาถึงนั้นก็ปิดเตี๋ยวงคลอง ตกคลองลงแล้วยังกั้นร่ม ตกลงไปในคลองน้ำเต็ม ข้าวเรียกว่าหกหมดแล้วในน้ำยังกั้นร่มอยู่ เรายังไม่ลืม ไม่ได้อะไรเลยของคั้นนั้นนะ ตกลงไปน้ำกับข้าวก็เป็นอันเดียวกัน ไปด้วยกันในคลองเลย ได้แต่บาตรเปล่า ๆ มา เราเลยชบชัน

โรงพยาบาลนี้เรียกว่ามาเป็นประจำ ๆ ส่วนมากอยู่ในย่านสองโรงสามโรงต่อวัน หนึ่งก็น้อย สี่ห้าขึ้นไปก็น้อย สองสามนี่มากเป็นประจำ มาทุกวัน เราไม่อยากจะพูดว่าแทบทุกวันนะ คือนาน ๆ จะขาดไปวันหนึ่ง เราก็พยายามจัดให้ทุกอย่างทุกอย่าง คิดถึงคนไข้ พวกนี้พวกจนตรอกจนมุม อยู่ในวงโรงพยาบาลนั้นเป็นวงจนตรอกจนมุม หมอก็จนไปแบบหมอ พยาบาลจนไปแบบพยาบาล คนไข้จนไปแบบคนไข้ เรียกว่าจนตรอกจนมุม หมอก็กี่เกี่ยวกับเครื่องมือเครื่องมือที่จะดูแลรักษา พยาบาลก็วิ่งวุ่น เรียกว่ายุ่งไปด้วยกันทั้งนั้น คนไข้มาลมหายใจมีก็จุมูกก็ตาม มันหากมาเพียงจุมูกเดียวใส่เข้าไปให้หมอหายใจให้

ใครมา ๆ ก็เอาจุมูกจ่อเข้าไปหาหมอหาพยาบาล มีแต่คนจนตรอก ที่นี้ทางโน้นเขาวิ่งมาให้ช่วยก็จะว่ายังไงหมอ หมอก็กต้องดิ้นซี นี่ก็จนตรอก ไม่ทราบจะเอาอะไรมาช่วย ๆ คนไข้มารายไดลมหายใจไม่อยู่กับตัว ไปอยู่กับหมอกับพยาบาลหมด นี่เราคิดไปหมดนะ เพราะฉะนั้นจึงได้สั่งสอนทั้งหมอกับพยาบาล ไปไม่ใช่ไปเฉย ๆ สั่งสอนด้วยมีโอกาสที่จะสอนก็สอนจริง ๆ ให้ความจำเป็นความสำคัญระหว่างคนไข้กับหมอ

งานของหมอส่วนมากมักจะมียู่กับคนจนตรอกจนมุม ที่จะวิ่งมาขอพึ่งพึ่งอาศัย เราก็พูด ให้เห็นใจคนจนตรอกจนมุม ให้ช่วยเติมกำลังความสามารถ หมอและพยาบาลต้องใช้ความอดทน ทุกสิ่งทุกอย่างอดทน เก็บความรู้สึก ๆ ไว้หมด แสดงออกแต่กิริยามารยาทอันดีงามต่อคนไข้ ก็เป็นกำลังใจของคนไข้ หมอกับพยาบาลที่แสดงกิริยามารยาทอันดีงามมอบอุ้นออกมา นั้นแลคือยาขนานหนึ่งของคนไข้ ถูกยาขนานนี้ก่อนแล้ว

นะ เมื่อไปเห็นมารยาทของหมอของพยาบาลมีความอะลุ่มอล่วยมีความเมตตาสงสาร แล้วก็อบอุ่นภายในจิตใจ นี่เรียกว่ายาวนานแรกคือมารยาทของหมอของพยาบาล ไม่แสดงอาการอะไร ๆ จึงว่าเก็บความรู้สึกไว้

ธรรมดาคนเรามีกิเลสด้วยกัน ก็ต้องมีความรู้สึกแปลก ๆ ต่าง ๆ ตามกิริยาที่แสดงเข้ามาสัมผัสเรา เราเก็บไว้เสียอันไหนไม่เกิดประโยชน์ จะนำแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์ออกใช้ ๆ เวลานี้ เช่น คนไข้มาหาเรา เขามาเพื่อประโยชน์อย่างใหญ่หลวงมีชีวิตเป็นตัวประกันมามอบให้กับเรา เราก็ต้องได้ใช้ความพยายามทุกด้านทุกทาง นี่จนตรอกจนมุมไปคนละอย่าง ๆ พยาบาลกับหมอจนตรอกไปอีกทางหนึ่ง คนไข้จนตรอกไปทางหนึ่ง ต้องได้ช่วยกัน

ทีนี้เวลาคนไข้วิ่งเข้ามาหาหมอ หมอแสดงอาการก็ปฏิกิริยาอะลุ่มอล่วยความเมตตาสงสาร ใช้กิริยาคำพูดคำจาก็ไม่กระแทกแตกตั้น ในเวลาที่จนตรอกจนมุมอย่างนั้น ไม่นั่นจะเพิ่มพูนเพิ่มไฟขึ้น ทางหนึ่งมาหาน้ำดับไฟ เรามีน้ำต้องดับลงไปด้วยมารยาทอันดีงาม นั่นถูกต้อง เวลาเราไปโรงพยาบาลแต่ละโรง ๆ เมื่อมีโอกาสเราก็สอนอย่างนี้ ให้รู้จักวิธีปฏิบัติต่อคนไข้ เพราะพวกนี้เป็นพวกจนตรอกจนมุมจริง ๆ หวังฟังผู้อื่น จะเรียกว่าโดยถ่ายเดียวก็ไม่ผิด เพราะฉะนั้นจึงต้องได้หยิ่งความรู้สึกของกันและกัน เราก็สอนพวกหมอพวกพยาบาล

พวกหมอเหล่านี้มีแต่ลูก ๆ หลาน ๆ จะสอนอะไรก็สอนได้ เวลาคนไข้เขาวิ่งมาหา สุม่าอะไร กูหิวข้าวจะตาย ไปว่าเขา ถ้าเราเป็นคนไข้จะฟาดปากมัน นี่เอาแทนอาหาร ปี่วะเข้าไป นี่แทนอาหารกินเสีย ถ้าหลวงตาเป็นคนไข้วิ่งมาจะเป็นจะตายหาหมอ หมอหิวข้าวก็ดูว่าคนไข้ เขาก็เอากำปั้นยัดปากเอาแทนอาหาร นี่อาหารมีงเอาเสีย ถ้าเป็นหลวงตาจะเอาอย่างนั้น แล้วเราชอบไหมอย่างนี้ เมื่อไม่ชอบอย่าแสดงกิริยาอย่างนั้น มันจะเป็นทางเดินเข้ามาของกำปั้นเข้าไปใส่ปาก สอนทุกแง่ทุกมุม

เดินเข้าไปโรงพยาบาลนี่เหมือนเข้าไปในป่าช้าผีดิบ ที่ตายก็ชนกันออกไป ป่าช้าผีตาย ป่าช้าผีดิบ อยู่ในนั้น แต่ใครก็มองข้าม ๆ มีแต่ใครมาก็หวังจะหาย ๆ ไม่ได้มีความหวังว่าจะตาย แต่ความตายความหายมันก็ไปด้วยกันกับคนคนเดียวกันนั้น เวลาไปนี้ดูคนไข้วิ่งขวักไขว่มา โรงพยาบาลใหญ่เท่าไร โถ มีแต่เรื่องกองทุกข์ วิ่งสวนกันไปสวนกันมา หมอก็ไปแบบหมอ ยุ่งไปคนละแบบละฉบับ คนไข้ก็ยุ่งไปคนละแบบละฉบับ โรงพยาบาลใหญ่เท่าไรยิ่งชัดเจนในเรื่องกองทุกข์ของโลกทั้งหลาย มารวมอยู่ที่โรงพยาบาล ๆ เขาไม่จนตรอกจนมุมเขาไม่มา มีแต่พวกจนตรอกจนมุมวิ่งเข้ามา มันหากเป็นเองดู พิจารณา ป่าช้าผีดิบ ป่าช้าผีตาย มันอยู่ที่นี้

เตียงหนึ่ง ๆ คนไข้ที่หายไปแล้วเท่าไร ๆ มากเท่าไร คนที่ตายอยู่ในเตียงนั้นมีจำนวนเท่าไร เตียงนี้บรรจุทั้งคนเป็นคนตาย โรงพยาบาลบรรจุทั้งป่าช้าคนเป็น ป่าช้าคนตายอยู่ในนั้นหมด คนเราเมื่อพิจารณาอย่างนี้แล้ว ความคึกความคะนอง ความเย่อหยิ่งจองหองไม่ค่อยมี ต่างคนไม่ค่อยแสดงออกเพราะเห็นโทษเห็นภัยไปด้วย แล้วก็เห็นคุณค่าแห่งการพิจารณาอย่างนี้ต่อกันและกันไปด้วย ก็ประสับประสานกันได้ มนุษย์เรา จึงไม่ตู่ถูกเหยียดหยามกันอย่างง่ายตาย

อย่างพวกพุงกาง ๆ ก็เหมือนกัน พุงจะค่อยแฟบเข้ามา คือพวกพุงกาง ๆ นี้จะใหญ่คับฟ้าไม่ใช่ธรรมดา กินไม่อิ่มกินไม่พอ ได้เท่าไรมีแต่จะเอา ๆ ขวนขวาย หน้าที่การทำงานที่เพื่อราชการสำหรับคนจำนวนมากนี้ มันไม่ได้สนใจยิ่งกว่างานเพื่อพุง กางพุงเอาไว้ชนเข้าใส่พุง คนนั้นงานเป็นอย่างนั้นชนเข้าใส่พุง งานนี้เป็นอย่างนี้ชนเข้าใส่พุง มีแต่งานชนเข้าใส่พุง ๆ อันนี้ไม่พูด เป็นงานเป็นเนื้อเป็นหนังจริง ๆ ในวงราชการสมัยปัจจุบันนี้ย้อนหลังไปเลย ตั้งแต่ย้อนหลังเป็นอย่างนี้ด้วยกัน นี้ละอำนาจของกิเลส

เราจะตำหนิติเตียนพวกที่ว่าพุงกาง ๆ ถ้ายศยาก็ไม่ได้ มันมีอันหนึ่งอยู่ภายในที่มันผลึกมันตันให้กินไม่อิ่มไม่พอ ให้อยากได้ลิ้มเนื้อลิ้มตัวไปในตัวของตัว ที่นี้เลยลิ้มชาติบ้านเมืองไปหมด ว่าเรามาทำงานนี้เพื่อชาติบ้านเมือง มันกลับมาเพื่อตัวเอง เพื่อพวกของตัวเองไปหมด ๆ แล้วสมบัติมาจากท้องฟ้ามหาสมุทรมันก็มีเวลาบกกาง ดินฟ้าอากาศของมันนะ อันนี้สมบัติเงินทองเราไม่ใช่ท้องฟ้ามหาสมุทร มันจะไม่บกกางไม่ล่มจมไปได้ยังไง เมื่อต่างคนต่างกอบต่างโกยอย่างนี้แล้วมันดูได้ไหม พี่น้องชาวไทยเราซึ่งเป็นชาวพุทธขอให้พากันพิจารณา พุงเท่ากันทุกคน ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ วงราชการงานเมือง ตาสีตาสดตามท้องนา มีท้องมีปากเหมือนกัน ให้เฉลี่ยเผื่อแผ่ให้ถึงกัน ทำงานเพื่อกันและกัน ไม่ใช่ทำงานเพื่อตัวเองคนเดียวทั้ง ๆ ที่อยู่ในท่ามกลางแห่งคนทั่วประเทศ ให้คิดอย่างนั้นบ้างซิในวงราชการ

อดบ้างอึดบ้าง เอ้า อด เรายังมีคนเลี้ยงเรา ประชาชนทั้งประเทศเลี้ยงดูวงราชการทุกหน่วย ต้องออกไปจากประชาชนเป็นผู้เลี้ยงดู หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ แล้วมาทำหน้าที่การงานแล้วมากอบโกยเข้าพุงของเรา ไม่สนใจกับประชาชนที่เขาเลี้ยงดูนั้นเลยมันดูไม่ได้ เลวที่สุด แล้วผลสุดท้ายประชาชนทั่ว ๆ ไปไม่เลวยิ่งกว่าราชการพวกพุงกาง ๆ อย่างนี้ พวกนี้พวกเลวที่สุด ทำความเดือดร้อนให้ชาติบ้านเมืองจนได้พวกนี้ คนธรรมดาอยากก็อยาก หิวก็หิว ไม่มีอะไรคว่ำเอาน้ำปาลามาจิ้มบ๊ีบ ๆ ไปไหนไปเลยไม่เดือดร้อนมาก ไม่กระเทือนนะ อันนี้มันไม่เอา โตะหนึ่งมีเท่าไรเครื่องสังเวทยัน เราไม่อยากจะพูดอย่างนั้นนะ เครื่องสะแตกว้างั้นเลย คือพุงมันไม่พอ ตั้งรอบดำน ทั้งกินทั้งคุย ทั้งไม้ทั้งเหล้ายาปลาปิ้ง โคตรพ่อโคตรแม่มันเลี้ยงกันมาอย่างนี้เหอเราอยากถาม ไป

ยื่นต่อหน้าแก้อ้อหรือโต๊ะมัน ถ้าม พ่อแม่โคตรวงศ์ของสุเลี้ยงสุมาอย่างนี้เหรอ อยากว่า
อย่างนั้นนะ พ่อแม่กูเลี้ยงกูไม่เห็นเลี้ยงอย่างนี้นะ ว่าอย่างนั้นนะ เอากันจ้ง ๆ

นี่อย่าว่าเป็นความหยาบโลนนะ น้ำหนักฟาดใส่พวกเลว ๆ ที่มันมีน้ำหนักใน
ทางความซั่วซ้าลามกมาก น้ำต้อต้อสาตลงไปอย่างหนัก ธรรมท่านไม่ได้สนใจนะเรื่องว่า
ความหยาบความโลนอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านไม่มี ท่านมีแต่น้ำหนักเหตุผล ๆ เหนือกัน ๆ
ไม่เหนือแกกันไม่ตก ว่าอย่างนี้มันก็สะดวกใจซิคนเรา ผู้ที่มุ่งความจริงมีอยู่ ไอ้พวก
ที่ปทประมะถึงจะโยนก้อนอิฐซัดใส่หัวมัน มันก็ยังมือหนึ่งคว้า เดี่ยวยังไม่ได้ขวดเหล้า
คว้าขวดเหล้าก่อนที่มันจะล้มเข้าใจใหม่ เอาแก้อ้อใส่หัวมันให้มันล้ม มันบอก เดี่ยว ๆ
ยังไปคว้าเอาขวดเหล้ามาอีก คือให้ล้มไปด้วยกันกับขวดเหล้า พวกนี้พวกบ้าเหล้าบ้า
กิเลสตัณหา

มันเป็นอย่างนั้นนะเวลานี้ เมืองไทยเราถึงได้เป็นขนาดนี้ ถึงขนาดที่จะล่มจมจริง
ๆ ไม่ใช่เล่น ๆ คราวนี้สะเทือนมาก ราชการงานเมืองนี้เป็นตัวป่วนปั่นให้แหลกเหลว
ไปหมดเลย ที่ไหน ๆ มีแต่กินแต่กสิณมีแต่รีดแต่ไถ มีแต่เปอร์เซ็นต์ทั้งนั้นเต็มบ้านเต็ม
เมืองเต็มพุง เรื่องคิดที่จะไปเพื่อประชาชนมีตรงไหน งบประมาณได้มามากน้อยเพียง
ไรมันเอาไปไหนหมดไม่รู้ มีแต่ทำนั่นออกตลาด งบประมาณนั้นจะทำอย่างนั้นอย่างนี้
ออกตลาด เวลาไปกินอยู่หลังตลาดคืออะไร คือพุงมันกางไว้แล้วไหลเข้านั้นหมดเลย
พูดแล้วน่าสลดสังเวช ธรรมเห็นนี้รู้นี้ ตัวมันเองมันลืมนตาไม่ใช่ตาบอดทำ มันไม่เห็นมัน
ไม่ดู ธรรมดูหมด ธรรมไม่ดูแต่ตานอก ตาในก็ดู ธรรมเป็นอย่างนั้นดูหมด แล้วมาพูดนี้
จะผิดไปไหน

นี่หลวงตาบัวเอาธรรมมาพูด ถ้าพูดเหล่านี้ผิดไป ให้พี่น้องทั้งหลายเอาคอกหลวง
ตาบัวไปตัด แล้วเลี้ยงอันธพาลนักเลงโต ๆ นี้ไว้ในบ้านในเมือง พวกท่านทั้งหลายจะไม่
มีตับมีปอดเหลือ แม้ที่สุดไม่มีอะไรกินแล้วเหลือแต่กระดูก มันก็จะยำกระดูกเลี้ยงกัน
ให้พี่น้องทั้งหลายพิจารณาจะ จะตั้งรัฐบาลแต่ละครั้ง ๆ นี้ห้วนไหวไปทั่วโลก ปีนกันเข้า
ไปเป็นความสมัครักชอบในงานนี้ที่สุดเลย กางพุงไปพร้อม ๆ พอตั้งรัฐบาลขึ้นมาก็พุง
กางเต็มเหนี่ยวแล้ว ทีนี้ซัดเลย พุงใครแพบขนาดไหนเอามายัดใส่ ๆ ให้มันเต็มพุง ๆ
มันอยู่ในนี้ไม่ได้แล้ว โละลงไปฝังใต้ดิน เงินนะจะว่าไง เข้าไปธนาคารกลัวทางธนาคาร
เขาจะเห็น แม้เช่นนั้นเขาก็เห็นเขาก็จับเอาจนได้นั้นแหละ

จากนั้นก็หาเล่ห์หาเหลี่ยมไปฝากเมืองนอกเมืองนา เปลี่ยนชื่อเปลี่ยนเสียง
เปลี่ยนอะไรไปเรื่อย ๆ มีแต่พวกพุงกาง ๆ กินชาติไทยของเราทั้งนั้น ประเทศไทยเรามี
อย่างนี้ใหม่ นี่ละธรรมออกถามดูความจริงที่มันมีอยู่แล้ว จึงถามเข้าไปอีกที่หนึ่งว่ามี

ใหม่ อยากรู้อย่างนั้นนะ ก็มันมีมาแล้ว ไม่มีเมืองไทยจะจมได้ยังไง มันจะจมไปทั่วทุก
ห่อมหล้าเวลานี้นะ ฟังซิ นี่ละความสกปรกไปที่ไหนเลอะเทอะไปหมด

เจ้าของเองหาความสุขไม่ได้นะ เราจะว่าพวกนี้จะไปตีตลาดเมืองสวรรค์ชั้น
พรหมให้แตกกระจายกระจายไปนะ พวกนี่คือแดนนรก ไปตีนรกให้แตกได้ไม่สงสัยนะ
พวกนี้พวกแดนนรก ตั้งแต่ยังไม่ตายนี่มันก็จองตัวไว้แล้ว ลงไปนรกแตกไปเลย พวก
นี้พวกนรกแตก ใครอย่าอวด อวดศาสดาองค์เอก ว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก
เปรตผีประเภทต่าง ๆ กรรมหนักกรรมเบาไม่มี อย่าประมาทนะ ให้รีบตั้งเนื้อตั้งตัวเสีย
ตั้งแต่บัดนี้ เราเป็นมนุษย์ทุกคนรู้ตัวแล้ว ศาสนานี้สอนไว้เพื่อความเป็นคนดี ละชั่วเป็น
ลำดับลำดับไป

เราหาความสุขหรือความชั่วเวลานี้ เราหาสุขหรือหาทุกข์ ถ้าหาสุข สาเหตุแห่ง
ความสุขคืออะไร คือความดี ทุกข์ ๆ ไปเถอะทุกข์เพื่อสุขไม่เป็นไร ถ้าหาเหตุแห่งความ
ทุกข์ ทุกข์ก็ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์ นักเลงโตมันก็ทุกข์เหมือนกันไม่ใช่ไม่ทุกข์ แต่มันทุกข์
เพื่อมหันตทุกข์ มันไม่รู้ตัวมันภาคภูมิใจ พวกนี้มีความทุกข์มากกว่าคนเราธรรมดา
คนเราธรรมดาที่เขาเอาตัวเอาปอดไปกินยังเหลือแต่ลมหายใจฝอด ๆ หายไปทางไหน
ก็ไม่วุ่นวายใจ ไม่มีตัวมีปอดเก็บลมหายใจเอาไว้ มันหายไปทางไหนก็ไม่วุ่น พวกนี้ก็
ยังไม่เป็นทุกข์มากกว่าพวกที่มีตัวมีปอดมีพุงกาง ๆ พวกนี้ชนกของทุกข์เข้าไปในดับ
ในปอดในพุงกาง ๆ ไว้เต็มไปหมด มีแต่กองทุกข์ เวลามันระเบิดนรกนี้จะแตก แต่มัน
ก็เป็นกรรมของสัตว์ แตกไม่ได้นรก ไม่เคยแตกแต่กลับไหนกลับใดมา เพราะฉะนั้นใคร
จะเก่งทำให้นรกแตกไม่มี อย่าคุยอย่าไม่ว่านรกไม่มี บาปบุญไม่มี

ถ้าบาปบุญไม่มี โลกอันนี้ไม่ควรจะมีความทุกข์เหลืออยู่ในโลก ในตัวของเราเอง
มีทุกข์อะไรบ้างจิตใจนี้ยังมีไหม เมื่อความทุกข์ความสุขมี บาปบุญก็มีอยู่นั้นเป็นชื่อ
ออกมา หลักธรรมชาติเป็นอย่างนั้น ใครทำชั่วเป็นยังไง ใครทำดีเป็นยังไง จะเป็นอยู่ใน
ตัวของมันเองอยู่ในหลักธรรมชาติ ไม่จำเป็นจะต้องไปเขียนหนังสือตีป้ายบอกไว้ นี่บาป
นี้บุญอะไร นี่นรกนี่สวรรค์ก็ตาม ผู้มันตกมันไม่ได้ถามหาใคร ตูมเอา ๆ เห็นไหม
เรือนจำ มันไปเรียนวิชาเรือนจำมาจากไหนคนในคุกในตารางเต็มอยู่ในเรือนจำ มีแต่
พวกที่ประมาทเรือนจำทั้งนั้น ประมาทเรือนจำ ประมาทผู้คุม ประมาทกฎหมายบ้าน
เมือง มันไปกองอยู่นั้น มีแต่คนเก่ง ๆ คนที่เขากลัวเขาไม่ไปเขาไม่ทำ เขาก็ไม่เป็นทุกข์
นี่ละพวกกองทุกข์ทั้งหลายอยู่กับพวกนี้นะ

พี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าพวกนี้เขาจะมั่งจะมีศรีสุข เป็นหัวหน้าอินทร์พรหม
ทั้งหลาย สวรรค์ชั้นพรหมอะไรเขาเป็นหัวหน้าหมด เขามีความสุขมาก อย่าไปคิดให้
เสียเวลาลำเวลา นี่คือพวกจม พวกกองรับเหมาแห่งความจนทั้ง ๆ ที่เป็นมนุษย์อยู่นี้แหละ

สร้างอะไรก็สร้างลงไป คำว่าสร้างนั้นคือการทำกรรมแล้ว กรรมดีกรรมชั่วคือการสร้างขึ้นมา สร้างดีสร้างชั่วขึ้นมา ผลติดตามขึ้นมาพร้อม ๆ ไม่ต้องไปหาจดจารึกที่ไหนว่าอันนี้ได้ลงบัญชีแล้วยัง ลงไม่ลงก็ช่างเถอะ กุศลแล้วตั้งแต่มีงทำแล้ว ไม่ว่าที่แจ้งที่ลับบัญชีของกูมีอยู่หมดทุกแห่ง ที่แจ้งก็มีที่ลับก็มี บาปบุญคุณโทษจึงมีอยู่ในตัวของเราทุกคน ๆ ที่แจ้งที่ลับไม่มี ความทุกข์มีอยู่กับทุกคน ความสุขมีอยู่กับทุกคน ไม่ต้องไปหาที่ไหน มันเกิดขึ้นจากการกระทำของตัวเอง เข้าใจไหม ทุกคนให้พากันจำเอานะ ฟังทุกคน ให้เอาไปพิจารณา

อย่าเร่ง ๆ ร้อน ๆ ตืดดินเป็นบ้านะ เรียนหนังสือมาก็จะไปเป็นพุงกางไม่ได้นะ เรียนหนังสือพุงกางนี้เรียนเพื่อสังหารชาติบ้านเมือง ไม่ได้เรียนมาเพื่อประดับส่งเสริมชาติบ้านเมืองใช้ไม่ได้นะ ลูกหลานทุกคนให้จำเอา เราปฏิบัติเพื่อความดีทุกคน ความดีใครอยากได้ทั้งนั้น ความสุขใครต้องการทั้งนั้น ให้หาสาเหตุที่จะเป็นความสุข เอา ทุกข์ก็ทุกข์ ยอมทุกข์เถอะถ้าเป็นสาเหตุที่จะเป็นความสุข แต่ทุกข์เพื่อมหันตทุกข์อย่าไปสละกับมันนะ จมไปเลยนะ

นี่พูดถึงเรื่องบ้านเมืองที่เต็มไปด้วยมูตรด้วยคุณ กิเลสตัณหา กินไม่มีเมืองพอดังที่เราพูดนี้แหละ ตั้งรัฐบาลชุดหนึ่งนั่นเรียกว่ารวมพุงมาตั้ง พุงจะกางเวลานั้น พอรัฐบาลตั้งขึ้นแล้วพุงนี้กางเต็มที่แล้ว ริดไถมาได้หมดทุกแง่มุม อ่างกฎหมายบ้านเมืองเข้ามา กฎหมอยมันอยู่ในนั้นมันไปกิน กฎหมายกับกฎหมายมันไปด้วยกัน เอากฎหมายออกหน้าอวดเขา กฎหมอยตามกินข้างหลัง ๆ เหล่านี้มีแต่กฎหมายทำชาติบ้านเมืองให้ล่มจม ถ้ากฎหมายแล้วไม่ทำ

กฎหมายท่านไม่ได้สั่งสอนว่าให้ทำลายชาติบ้านเมือง อย่างที่พวกกฎหมายมันทำอยู่เวลานี้ทำมาเรื่อย ๆ นะ หนักหน้ามาเรื่อยจนหน้าด้าน ไม่รู้จักบุญจักบาป ไม่รู้จักอะไรเลย เจ้าอำนาจบาตรหลวงมาอยู่กับเราคนเดียว ๆ หมด มันคิดอะไรมันด้านพอแล้ว พวกนี้พวกหน้าด้านที่สุดคือวงการตำรวจ ๆ นั่นละ คนดีเราไม่ว่า เราหาคนดีทุกวันนี้ ไอ้คนชั่วแม่แต่เด็กเกิดมาพอรู้เพียงสามนก็รู้คนชั่วแล้วจะว่าไง ทำไมผู้ใหญ่จะไม่รู้ ธรรมจะไม่รู้มีอย่างเธอ ต้องรู้ด้วยกันนั่นซี

ให้พากันพิจารณาตัดแปลงแก้ไขตนเองนะพวกเราทุกคน ๆ ไม่งั้นบ้านเมืองจะล่มจม ถ้าเห็นแก้ไขได้แก้ตัวอย่างนี้บ้านเมืองจมแน่ ๆ ไปไม่รอด เอาอะไรมาใส่เท่าภูเขาเขาก็ลือก ๆ มีแต่กองสมบัติพังลงทะเลหมด ทะเลแห่งพุงกางไม่ไปไหน พวกนี้พวกลิ้มเนื้อลิ้มตัว วงราชการงานเมืองนี้ตัวสำคัญมาก ที่เป็นมาแล้วเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ตัดแปลงตัวเองตั้งแต่นี้ต่อไป จะได้เป็นที่ชุ่มเย็น เป็นพีเ็บีมของพี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ เฉพาะอย่างยิ่งคือชาวไทยเราหวังพึ่งวงการ จึงได้สละทุกสิ่งทุกอย่าง ภาษีอากร

ทุกแบบทุกฉบับมอบให้หมด ๆ อย่าไปกินไปกลืน อันนี้สำหรับเป็นประโยชน์ส่วนรวม ส่วนที่เขาให้ก็ให้แล้ว เงินเดือนเท่าไรให้แล้ว ๆ เรียบร้อยแล้ว ราษฎรเขาไม่มีเงินเดือน เขาก็ไม่เห็นตาย เรามีเงินเดือนทำไมเราจะตาย

ถ้าตายก็ตายเสียหลวงตาบ๊วยจะไป กุสลา ให้ ถ้าคนยอมเสียสละเพื่อชาติบ้านเมืองจริง ๆ อดอยากขาดแคลนไม่มีอะไรกินจนตายนี้ คนไหนตายยกหมดมาทั้งโคตร จะ กุสลา ให้หมดเลย กุสลา คนเดียวไม่พอมือกู จะ กุสลา ให้หมดเลยพวกนี้ มันตายดิบตายดีตายอดตายอยากเพื่อชาติบ้านเมือง คนนี้ยกมาเลย โคตรมันมีก็โคตร สูไปจดทะเบียนมา กูจะ กุสลา ให้ทีเดียว กุสลา ทุมมา หมดทั้งโคตรสูไปสวรรค์ให้หมด หลวงตาบ๊วยตายจะยอมลงนรกถ้าพูดนี้ผิดไป ถ้าไปทำแบบที่ว่ากินบ้านกินเมืองนั้น หมดทั้งโคตรมันมากก็โคตรก็แซ่เราก็ไม่ กุสลา ไม่ยอม กุสลา ให้เลย ไล่มันลงทะเลไปหมดเลย

ให้อยู่ในเมืองมนุษย์เราไม่ได้ มันโผล่ขึ้นมาจากทะเลแล้วมันจะมากลืนบ้านกลืนเมืองอีก พวกนี้ไล่ลงทะเลให้หมด อย่าให้มันเหลือซากติดอยู่ในเมืองไทยเราคนสกปรกโสรม เข้าใจแล้วเหรอกทุกคน เอาละ แค่งทะเลวันนีพอ

เดี๋ยวนี้ไม่ได้บิณฑบาตเหมือนแต่ก่อนแล้ว คำนวณถึงเหตุถึงผลถึงประโยชน์อะไร ธรรมดาเราไปบิณฑบาตได้ แต่ไม่แน่นะเวลาไปได้มันไป แต่เวลาไปบิณฑบาตแล้วจะเป็นยังงัยขึ้นมา นี้ พิจารณาหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่ไปบิณฑบาต คือตามธรรมดาเราก็ไม่เคยหยุดการบิณฑบาตอย่างนี้เลย ก็มาเป็นตอนช่วยชาติบ้านเมือง พอดีพอฟื้นตัวขึ้นมาก็รับช่วยชาติ ทั้ง ๆ ที่บิณฑบาตไม่ได้ในที่หยุดพักนี้ละนะ ไม่ได้บิณฑบาตเพราะมันวิงเวียนมันก้าวไม่ออกก็เลยไม่ไป ตอนนั้นก้าวไม่ออกเลยไม่บิณฑบาต

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๖ กันยายน ทองคำได้ ๑ กิโล ๔๕ บาท ๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๕๓ ดอลลาร์ ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวง ๔ พันกิโลนั้น เวลานี้ได้มอบเข้าแล้ว ๒,๕๐๐ กิโล ยังขาดทองคำอยู่อีก ๑,๕๐๐ กิโล จะครบจำนวน ๔ พันกิโลทองคำที่ได้หลังจากการมอบเข้าคลังหลวงแล้วได้ ๔๖ กิโล ๔๖ บาท ๑๐ สตางค์ นี่คือน่าจะได้ยังไม่หมด ทองคำต่อยอดจากเงินโครงการช่วยชาติ ๘๐๐ ล้านบาท นั้นได้ซื้อทองคำไปแล้ว ๗๐๐ ล้านบาทได้ทองคำ ๑,๗๖๒ กิโลครึ่งเท่ากับ ๑๔๑ แห่ง แห่งละ ๑๒ กิโลครึ่ง มอบเข้าคลังหลวงไปแล้ว ๒๕๐ กิโลเท่ากับ ๒๐ แห่ง ที่เหลือยังไม่ได้มอบ ๑,๕๑๒ กิโลครึ่ง เท่ากับ ๑๒๑ แห่ง รวมทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๒,๗๕๐ กิโล รวมยอดทองคำทั้งหมดที่มอบและยังไม่มอบเป็นทองคำ ๔,๓๐๙ กิโล เท่ากับ ๔ ตันกับ ๓๐๙ กิโลกรุณาทราบตามนี้ นี้เราจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นะ

พี่น้องทั้งหลายอย่าตายใจกับชาติตัวเองนะ เราตายใจกับเราเท่ากับตายใจกับชาติของเราเองนะ ล้มได้จมได้นะ ให้ต่างคนต่างยึดต่างคนต่างดึงต่างจุดต่างลากด้วยกัน มีมากมีน้อยเฉลี่ยออกไปเพื่อชาติเพื่อเรา ชาติอยู่ได้เราอยู่ได้ ถ้าชาติอยู่ไม่ได้เราจมนด้วยกัน ใครจะมีเงินกองเท่าภูเขานี้ก็พายุเขาทั้งลูกไปจมด้วยกันหมดไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ถ้าชาติตั้งอยู่ไม่ได้แล้ว ให้ถืออันนี้เป็นสำคัญมากนะ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd